

VU Research Portal

Column: 'Aangenaam'

Geertsema, K.E.

published in

Asiel&Migrantenrecht
2014

document version

Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in VU Research Portal](#)

citation for published version (APA)

Geertsema, K. E. (2014). Column: 'Aangenaam'. *Asiel&Migrantenrecht*, 2014(8/9), 387.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

E-mail address:

vuresearchportal.ub@vu.nl

Aangenaam

Karen Geertsema

Pas in Sydney realiseer ik mij de tekortkomingen van de Nederlandse openbare ruimte. Rolstoelgebruikers hebben in Australië geen hulp nodig om de trein in te rijden of het museum binnen te komen. Zij zijn hier volwaardige deelnemers aan het verkeer, of dat nou op de stoep, in een winkelcentrum of in een restaurant is. Zelfs stranden bieden een zwemmogelijkheid voor rolstoelgebruikers. Van deze openbare toegankelijkheid maak ik als fervent kinderwagenduwer dankbaar gebruik.

Als ik in ons plaatselijke winkelcentrum even moet zoeken naar de lift, vraag ik de beveiligingsmedewerker om hulp. Het bordje op zijn jasje geeft de naam 'Bora' prijs. Een voornaam is genoeg in Australië. Niet alleen de openbare ruimte, ook de vriendelijke communicatie in die openbare ruimte maakt het leven hier aangenaam. Daar past geen Hollandse haast bij, maar mijn Hollandse accent blijft mijn afkomst verraden.

Bora vraagt dan ook direct in onvervalst Amsterdams of ik uit Nederland kom. Een onverwachte ontmoeting op een onverwachte plek.

Bora is geboren en getogen Amsterdammer en blijkt nota bene een oud-collega uit de vreemdelingenrechtadvocatuur te zijn, met een scriptie over de Douane-Unie tussen de EU en Turkije op zijn naam. Jarenlang was hij als raadslid actief in de Amsterdamse gemeentepolitiek. Hij trouwde met een Australische vrouw en vlak voor de gemeenteraadsverkiezingen in 2006 besloot hij zich niet nogmaals verkiesbaar te stellen, maar te emigreren naar Sydney. In Amsterdam was hij niet 'Bora' maar 'Turkse Bora', het Turkse VVD-raadslid. Zijn vrouw werd niet als Australische, maar als Turkse benaderd. En hun kinderen zouden in Nederland gedoopt zijn om op te groeien met een Turks etiket op hun voorhoofd. Hier in Australië kunnen hun kinderen in de eerste plaats Australisch zijn. De Australische samenleving laat hen trots zijn op hun Turkse en Nederlandse wortels.

*In Amsterdam was hij niet
'Bora' maar 'Turkse Bora'.*

Beiden zijn we enthousiast over het openbaar onderwijs in Australië. Dat beheersing van de taal de sleutel is tot integratie en participatie zie je hier terug in het curriculum. 'English as a second language' behoort standaard tot het lesprogramma in het openbaar onderwijs, zonder dat deze extra aandacht voor bepaalde groepen studenten het algemene lesprogramma overheerst. Van de leerkrachten krijgen we strenge instructies om thuis vooral onze kinderen in onze moedertaal voor te lezen. Dat blijkt in beide huishoudens niet aan dovemansoren gericht. De kenmerkende gespletenheid van migranten tussen vaderland en land van verblijf gaat ook voor ons op. Waar zijn wij thuis? Een gespletenheid die tot gevolg heeft dat wij beter op de hoogte zijn van het Amsterdamse AT5-nieuws dan van het Australische nieuws.

Naast ons enthousiasme over de Australische levensstijl, ervaren wij beiden ook de hobbels in het leven van de immigrant. Dat wij (vooralsnog) geen gebruik maken van onze in Nederland met trots behaalde meesterstitel is daar waarschijnlijk het beste voorbeeld van. Toetreden tot de Australische orde van advocaten is een bureaucratische route die jaren vergt. Integreeren in de openbare ruimte mag dan gemakkelijk zijn, de arbeidsmarkt zit vol met goed verstopte discriminatie, waarbij gender, afkomst en de geldigheidsduur van je verblijfsvergunning een grote rol spelen.

Hoe komt het dat wij desondanks het leven hier prijzen? Zijn wij twee toevallige voorbeelden van immigranten, of zeggen onze voorbeelden iets over de staat van Nederland? Hierover pieker ik, terwijl ik de kinderwagen naar de lift duw.